

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Landstinget. № 242.

Anden Session.

88de Møde.

Tirsdagen den 4de Marts.
(Fortsat).

Kierkegaard (fortsat): Den høit-
ærede Ordfører har dernæst ligeledes meent,
at, hvad jeg fornemmeligt gif ud paa
ved mit Forslag at bevirke, det var, at Præs-
terne skulde have en Berettigelse til efter deres
subjective Dnske, medens man ikke engang havde
Regler for, hvilke bestemte Tilfælde dette angik,
at udelukke Folk fra kirkelig Bielse. Men jeg
maa i denne Henseende bemærke, at mit For-
slag netop gaaer ud paa noget lige Modsat;
det gaaer ud paa, at, naar en saadan Præsts
subjective Dnske kommer i Veien, kan man
gaae udenom og lade reent være at bryde sig
om ham. Det forekommer mig derfor, at den
Lighed mellem Paven og mig eller en af de
Præster, som vilde benytte sig af en saadan Ret,
som mit Forslag tilsigter, hvilken den ærede Ord-
fører finder at være tilstede, ikke er ret træffende, og
idetmindste er det mig ubekjendt, at der fra
noget papistisk Standpunkt nogenstunde er gjort
et Forslag, som gaaer ud paa, at Bedkom-
mende kan med god Samvittighed, blivende i
den catholske Kirke, — som jeg mener, bli-
vende i Folkekirken, — gaae udenom den kir-
kelige Bielse, naar Præsten vægrer sig af reli-
giøse Grunde ved at vie dem, og saaledes
skaffe sig Bielsen paa anden Maade. Bistnok
efter hvad den ærede Ordfører videre vilde
gjøre gjældende, kan et saaledes fra een Præst
bortviist Egtepar, ifølge mit Forslag ikke faae
den kirkelige Bielse undtagen af en anden
Præst, — det er ganske rigtigt; men det er
en Egenkab ved al Frihed, og altsaa ogsaa
ved Religionsfrihed, at, naar et Menneske
strækker sin Frihed saa vidt, at han vil tvinge
en Anden til at opgive sin, saa kan en saa-

dan Fordring ikke mere erkjendes grundet i
Trang til Frihed, men i Lyst til Tyranni.
„Præsten maa vilde det eller ikke, saa vil jeg
gifte mig“, — taler Nogen saaledes, saa svar-
er jeg: tilvisse, det er netop det, mit Forslag
gaaer ud paa. Siger han saa fremdeles: „Ja,
men jeg vil vies“, og det af en Præst i Folke-
kirken“, saa svarer jeg atter: Ogsaa det gaaer
mit Forslag ud paa; der er jo 999 Præster
foruden dit Sogns; du kan gaae til hvilken
det skal være. Men siger han saa: „Ja, men
min Frihed kræver, at jeg netop vil vies af
denne ene bestemte Mand, han maa nu vilde
vie mig eller ikke“, saa troer jeg næppe, at
det ærede Thing vil paastaae, at det er en
Friheds-Fordring, som fortjener at understøttes.
— Den meget ærede Ordfører bemærkede lige-
ledes, at jeg derved vilde komme ind paa et
Gebeet, hvor jeg let kunde komme til at ligne
Papisterne dert, at de udelukke Folk fra Nad-
veren. Men dette Gebeet er jeg ikke bange
for at komme ind paa, thi det vil den ærede
Ordfører erindre, at dette Gebeet staaer jeg
paa efter dansk Lov og Kirkens Ritual, hvor-
efter det ikke blot er Præstens Ret, men hans
Pligt her i Landet i visse Tilfælde at ude-
lukke Folk fra Nadveren. Disse Tilfælde ere
nu ved den senere Lovgivning blevne saa for-
færdeligt indskrænkede, at de næsten aldrig fore-
komme. Men jeg paastaar, og jeg veed hvad
jeg siger, at det netop efter de bestaaende Love
er Præstens Ret og Pligt at udelukke visse
Personer i bestemte Tilfælde fra Nadveren;
og her kan altsaa ikke være Tale om, at jeg
skulde søge Gjenvæie til at faae slikt Papistert
indført her i Landet; thi, hvis det er Papi-
steri, da er det grundigt blevet befæstet i den
danske Folkekirke, og er kommet til os i den
fra Statskirken af. — Ligeledes har den me-
get ærede Ordfører, — med Hensyn til hvad